

Перун

Олекса Стефанович

І кинули його кияни.
І був наказ: як де пристане,
Відбить його від берегів –
І лиш тоді лишить старого,
Коли перейде за пороги.
І він поплив.
І так пливе безустання,
Кремінно вирубаний з дуба;
Ріка, від віку йому люба,
Його несе до цього дня.
І зараз ось, немов у човні,
Пливе по хвильній широті...
Як блисли вуса золоті
Під кров'ю місяця впідповні!..
Ізнов на галяву між хмар
Багряне викотилось коло...
І знову блиска срібне чоло
І злотний вус горить, як жар...
Буремна ніч – його доба:
Як не несло б його глибоко,
Із нетрів рокотного току
Тоді він завжди видиба.
Пливе, прадавньої снаги,
Грози прапервісної повен.
І часто-часто його човен
У наші стука береги.